

Bố cũng bị giao bài tập
toán nâng cao hay sao mà
vò đầu bứt tai thế nhỉ?

Chậc, nan giải
thật! Mãi mà
chưa thấy ưng
cái gì.

Bố An sắp đi công tác nước ngoài. Nhưng mấy hôm nay An thấy bố hề đi làm về là mở máy tính nghiên cứu, tìm kiếm gì đó rất lâu. Có lúc bố trầm ngâm ra vẻ nghĩ rất lung. Thi thoảng bố vồ đuôi cái đét, xong được một lát lại than vắn thở dài. An tò mò muốn hỏi mà sợ bố mắng.

Đến bữa ăn, bố bảo sang tháng có chuyến công tác giao lưu văn hóa ở nước bạn. Bố rất muốn tặng sản phẩm của một làng nghề lâu đời, đặc sắc thể hiện được óc thẩm mỹ, độ tinh xảo và đôi bàn tay tài hoa của người Việt mà mãi chưa chọn được.

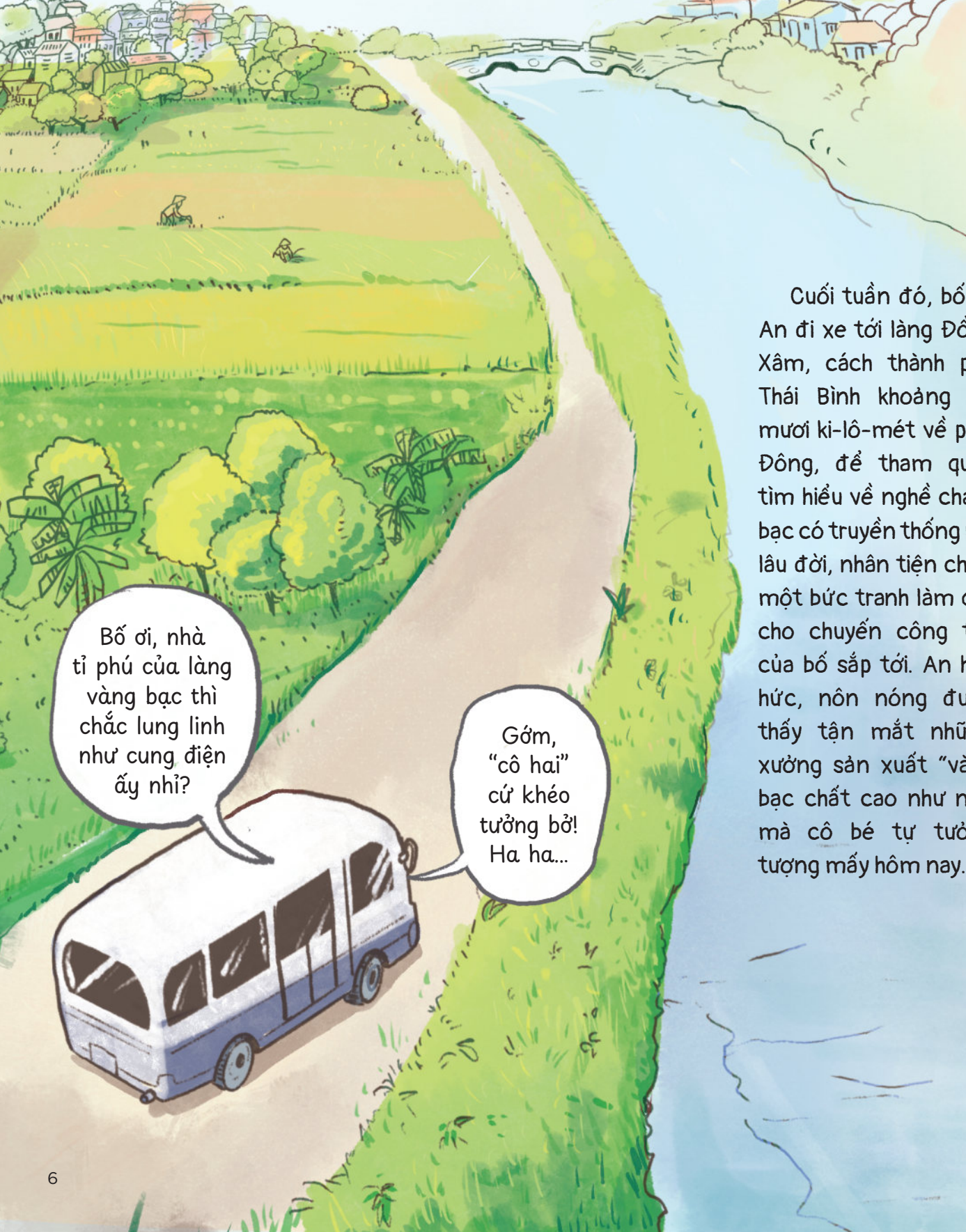
“À, năm ngoái nhân chuyến đến chơi nhà một người bạn, mẹ từng ghé làng nghề chạm bạc Đồng Xâm ở Thái Bình. Một làng nghề với rất nhiều nghệ nhân và sản phẩm mỹ nghệ tuyệt đẹp nhé.” – Bà nội gợi ý.

“Ồ! Thế mà con không nghĩ ra!” – Bố reo lên.

Bé An mà được đi chắc sẽ thích lắm đấy!

Ồi, làng đó chắc toàn tỉ phú nhà chất vàng bạc như núi, bà nhỉ?

Cuối tuần đó, bố và An đi xe tới làng Đồng Xâm, cách thành phố Thái Bình khoảng hai mươi ki-lô-mét về phía Đông, để tham quan tìm hiểu về nghề chạm bạc có truyền thống rất lâu đời, nhân tiện chọn một bức tranh làm quà cho chuyến công tác của bố sắp tới. An hào hứng, nôn nóng được thấy tận mắt những xưởng sản xuất “vàng bạc chất cao như núi” mà cô bé tự tưởng tượng mấy hôm nay.

Lát sau, bố và An đã có mặt ở đền làng Đồng Xâm, nơi được xếp hạng di tích lịch sử cấp Quốc gia. Cả hai theo chân ông Tuấn, bạn của bà nội, vào tham quan đền thờ Đức tổ nghề.

“Ngôi đền nằm ở trung tâm của làng, rộng chừng mười ngàn mét vuông, mang đậm nét cổ kính và trang nghiêm, gồm các kiến trúc đền, vọng lâu, thùy tạ, sân tế, phương đình, tòa điện thờ, hậu cung... Tại đây thờ Thánh Triệu Đà và Trình Thị hoàng hậu.” – Ông Tuấn bắt đầu giới thiệu.

